

Sygn. akt IV P 150/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Dawid Tomczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2022 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko Fabryce (...) S.A w Ś.
o ustalenie i korektę zaświadczeń

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Powód J. L. wniósł pozew o ustalenie i korektę zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1970-1972 przeciwko Fabryce (...) S. A. z siedzibą w Ś.. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż rzetelne ustalenie zarobków z okresu za lata 1970-1972 pozwoli na ustalenie wymiaru składek na ubezpieczenie społecznie a dalej na podstawie wymiaru emerytury należnej powodowi. Powód wskazał, iż ze względu na brak kartotek płacowych, które zniszczono w druku RP-7 wpisano tylko zasadnicze wynagrodzenie, bez pozostałych składników w tym usługi lat, premii deputatu węglowego. Powód wskazał, iż podczas zwolnienia z zakładu pracy nie otrzymał rzetelnego świadectwa pracy ani poświadczeń o wysokości zarobków za lata 1970-1972.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Fabryka (...) S. A z siedzibą w Ś. wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, iż powód był pracownikiem strony pozwanej do dnia 31.08.1972r. Strona pozwana wskazała, iż powód otrzymał wszystkie możliwe dokumenty oraz wyliczenia otrzymanych świadczeń pieniężnych zwłaszcza płacy zasadniczej. Nadto pozwana wskazała, iż nie posiada dokumentacji medycznej płacowej, regulaminów wynagradzania z okresu zatrudnienia powoda nie ma również innych dokumentów, na podstawie których możliwe byłoby odtworzenie takich danych niezbędnych do ustalenia faktycznych zarobków powoda. W chwili obecnej u pozwanego nie pracują osoby, które miałyby wiedzę dotyczącą wynagrodzeń z tamtych okresów czasu.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u strony pozwanej Fabryki (...) z siedzibą w Ś. od dnia 05 grudnia 1959 roku do dnia 31 sierpnia 1972 roku na stanowisku młodszego konstruktora.

Dowód:

-zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 9

W dniu 12 listopada 2002 roku powód otrzymał od pracodawcy zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za przepracowany okres od 1959-1972.

Dowód:

-zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k. 9

Strona pozwana wskazała, iż nie posiada dokumentacji płacowej powoda, z uwagi na znaczący upływ czasu, nie możliwe więc jest wyliczenie wynagrodzenia powoda za lata 1970-1972. Nadto w Sądzie Okręgowym (...)obecnie toczy się postępowanie o sygn. akt (...) o ustalenie wysokości emerytury powoda.

Dowód:

-zeznania powoda k. 78, , e- protokół k. 80

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na oddalenie.

Jego podstawę prawną stanowił art. 189 k.p.c., który dopuszcza możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, wówczas gdy powód ma w tym interes prawny. Powód, dochodząc roszczenia o ustalenie stosunku prawnego lub prawa w oparciu o treść art. 189, obowiązany jest wykazać fakt istnienia tego stosunku i prawa oraz interesu prawnego w wytoczeniu powództwa przeciwko konkretnemu pozwanemu.

W przedmiotowej sprawie Sąd w pierwszej kolejności badał, czy powód J. L. posiada interes prawny w dochodzeniu ustalenia, zmiany zaświadczenia o wynagrodzeniu oraz jego korekty. Z dokonanych ustaleń wynika w sposób jednoznaczny, że uzyskanie pozytywnego rozstrzygnięcia Sądu w niniejszym postępowaniu jest powodowi potrzebne dla celów emerytalnych, by umożliwić mu podwyższenie wysokości świadczenia emerytalnego.

Innym toczącym się postępowaniem jest postępowanie o ustalenie wysokości emerytury powoda, które obecnie toczy się przed Sądem Okręgowym (...) i to właśnie w tamtym postępowaniu powód winien wykazać wszelkie środki dowodowe w tym zeznania świadków wnioskowanych przez powoda czy też zeznań samego powoda, jak również zaświadczeń które przedłożył do postępowania przed tutejszym Sądem, bowiem postępowanie toczące się przed Sądem Okręgowym zmierza bezpośrednio do ustalenia wysokości emerytury.

Oznacza to, że interes prawny w ustaleniu wysokości osiąganego uprzednio wynagrodzenia nie istnieje, jeżeli toczy się już postępowanie o przyznanie świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w którym ubezpieczony (były pracownik) może w pełni zrealizować swój interes prawny przez wykazanie wszelkimi środkami dowodowymi wysokości uzyskanych świadczeń ze stosunku pracy, uwzględnianych przy ustaleniu podstawy świadczenia ubezpieczeniowego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 sierpnia 2012 r. III APa 22/12)

Nadto podkreślić należy, iż wielokrotnie Sąd Najwyższy zajmował również stanowisko, że pracownik nie ma interesu prawnego w dochodzeniu przed organami rozstrzygającymi spory o roszczenia pracownicze ustalenia rzeczywistej wysokości jego wynagrodzenia za pracę dla celów emerytalnych, jeśli jest możliwe wniesienie w odrębnym trybie przed organem rentowym sprawy o wysokość emerytury (wyrok SN z 1 grudnia 1983 r., I PRN 189/83, OSNCP 1984/7/121; wyrok z 15 lutego 2000 r., I PKN 533/99, OSNAPiUS 2001/13/442).

Wskazać należy, iż w postępowaniu pomiędzy powodem a pracodawcą Sąd nie dopatrył się interesu prawnego, wobec czego powództwo w tej części oddalił.

Odnosząc się do powództwa sformułowanego jako korekta zaświadczeń wystawionych przez pracodawcę wskazać należy, iż powództwo to nie znajduje odzwierciedlenia w przepisach prawa pracy, bowiem kodeks ten nie posiada katalogu, z którego wynika iż korekta, a zawężając to stwierdzenie sprostowanie zaświadczenia dotyczącego wynagrodzenia jest przedmiotem postępowania uregulowanym w niniejszym kodeksie. Katalog odnoszący się do dokumentów wydanych przez pracodawcę, które Sąd ma możliwość sprostować jest zamknięty i są to np. sprostowanie świadectwa pracy, w związku z czym uznać należy, iż Sąd nie ma uprawnień, aby zgodnie z roszczeniem powoda sprostować zaświadczenia wydane przez pracodawcę, które jak sam powód przyznał w swoich zeznaniach mają posłużyć do wyliczenia wysokości emerytury.

Na marginesie wskazać należy, iż jeżeli pracownik występuje o wydanie zaświadczenia, to domaga się wykonania przez pracodawcę obowiązku wynikającego z art. 125 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Jeśli natomiast występuje o sprostowanie (zmianę, uzupełnienie) już wystawionego zaświadczenia, to w istocie domaga się ustalenia treści tego dokumentu, np. ustalenia wysokości wypłaconego wynagrodzenia za pracę. I takie żądanie należy zakwalifikować jako powództwo o ustalenie, którego podstawą jest art. 189 k.p.c., a warunkiem - istnienie interesu prawnego. W takiej sytuacji, postępowanie przeciwko pracodawcy przed sądem pracy o sprostowanie zaświadczenia, a w istocie o ustalenie wysokości wypłaconego wynagrodzenia za pracę, zmierzałoby jedynie do uzyskania dowodu dla potrzeb postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych, a to wyklucza uznanie istnienia interesu prawnego w ustaleniu. Postępowanie sądowe o ustalenie nie może być środkiem do uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w postępowaniu rentowym.

Powód niewątpliwie pobiera świadczenie emerytalne, a z przedstawionych przez niego informacji i zeznań wynika, iż niniejsze postępowanie miało prowadzić do sprostowania zaświadczeń o wynagrodzeniu w celu podwyższenia wysokości emerytury.

Wobec powyższego Sąd również oddalił powództwo o korektę zaświadczeń wydanych przez pracodawcę.